

Тимченко, Г. Голоскевич. М. Йогансен, М. Яловий, О. Попов. М. Грунський, М. Хвильовий, С. Єфремов С. Смаль-Стоцький, В. Гнатюк, В. Сімович, К. Студинський, І. Свенціцький) було обговорено на Всеукраїнській правописній конференції 1927 року. Полеміка велася навколо правопису слів іншомовного походження та власних назв. Особливо гострі суперечки точилися щодо тих ділянок орфографії, які відрізняли наддніпрянську та наддністрянську правописні традиції. Зрештою було вирішено переробити частину правопису іншомовних слів у відповідності до західноукраїнської мови. Цей правопис було затверджено НКО УСРР 6 вересня 1928 року. Втім вже у 1933 році до нього почали вносити зміни, а остаточно скасували «харківський» правопис у 1945 році, «забезпечуючи єдність з правописом братніх народів Радянського Союзу, особливо – російського».

Таким чином, на початку ХХІ ст. українське суспільство знову опинилося перед необхідністю впровадження єдиного сучасного правопису для українців, які проживають і в Україні, і в діаспорі, котрий має використовувати історичний досвід української мови.

Дзебань Т.В.

НТУ «ХПІ»

ОБ ИСТОРИИ ВЕЧЕРНЕГО КОРПУСА НТУ «ХПИ»

Есть в Харьковском политехническом институте интересное здание, которое называется «Вечерний корпус». Это название появилось в те времена, когда одной из форм обучения была вечерняя, само же здание намного старше. Сегодня в здании обосновались кафедры университета, преподающие IT технологии. И немногие знают историю появления этого красивого здания в нашем ВУЗе.

А начиналось все в 1913 г., когда Харьковский губернатор находит возможность предложить учебному комитету Института дополнить программу преподаваемых в нем предметов введением курса огнестойкого строительства,

«дабы определенное число студентов института, оставляя названное учебное заведение по различным причинам до окончания полного курса, в деле огнестойкого строительства могли бы явиться подходящими работниками».

20 апреля того же года письмо губернатора было заслушано на заседании учебного комитета ХТИ и было постановлено: «Не вводя пока в постоянную программу обязательных или факультативных курсов курс сельского огнестойкого строительства, организовать при институте особые временные курсы для студентов, окончивших курс в институте и некоторых посторонних лиц с соответственной подготовкой. Выработать программу такого курса, смету и ходатайствовать о разрешении и ведении необходимых средств».

Курсы были открыты 24 сентября 1913 года с разрешения Министерства Народного просвещения. Это разрешение было заслушано в учебном комитете 8 октября 1913 года. На том же заседании было принято решение: «отвести курсам огнестойкого строительства под постройку теплого сарая место на главной дороге вблизи Химического корпуса». Со временем, было решено «...для практической мастерской и лабораторий курсов построить на территории института специальное здание ёмкостью 120-140 куб. метров».

Были оговорены следующие положения: 1. Под постройку зданий для лабораторий курсов отводится участок земли с тем условием, чтобы на случай закрытия курсов все здания поступили в полную собственность Института. 2. Владеющим курсами лицом должно быть обязательно одно из лиц наличного преподавательского состава института. 3. В качестве наиболее пригодного места признано место в углу опытного поля у забора, отделяющего владения института от улицы Чайковского, с устройством особого выхода на эту улицу.

5 февраля 1914 года состоялось заседание означенной комиссии и благодаря настояниям Мухачёва, вместо проектировавшегося ранее места на краю владений Института, было отведено место в середине владений института, без точного обозначения его границ: «участок поля близ сельскохозяйственной станции, обозначенный на плане опытного поля густой штриховкою», так значится в договорном условии.

Прошли годы, опытное поле Института было существенно уменьшено. После революции 1917 г. сошли на нет курсы огнестойкого строительства. А здание осталось в составе Института. Оно благополучно пережило Вторую мировую войну и верно служит уже вторую сотню лет политехникам.

Душка А.
НТУ «ХП»

МИСТЕЦТВО ВІЙНИ ПО-УКРАЇНСЬКИ: Б. ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ – СУНЬ-ЦЗИ XVII СТ.

Постать Богдана Хмельницького є однією з центральних фігур української історії, а її вивчення та переосмислення його ролі та місця в історії продовжує бути актуальним питанням. Богдана Хмельницького не дарма історики назвали «Славетним сином українського народу, який був полководцем європейського масштабу», адже саме він створив одну з найсильніших армій у тодішній Європі, зумів належним чином озброїти її, значно підніс ефективність української кінноти і артилерії. Блискучий стратег і тактик, прихильник блискавичних і рішучих військових дій, неперевершений майстер маневру, Богдан Хмельницький заслуговує почесне місце в історії воєнного мистецтва.

На початку Визвольної війни українського народу середини XVII ст. Богдан Хмельницький мав воєнно-стратегічну мету, яка включала декілька основних напрямків, направлених спочатку на зменшення, а згодом на ліквідацію іноземного гніту на землі України.

Аналіз прийняття рішень ведення військової компанії, тонкощі стратегії, маневри, тактика прирівнюють Хмельницького до класика воєнного мистецтва, що став відомим задовго до Визвольної війни українського народу середини XVII ст., мова йде про Сунь-цзи. Майже 2500 років тому, китайський полководець, що жив за часів Конфуція, написав книгу «Мистецтво війни», яка стала не тільки джерелом військової мудрості, а й практичним керівництвом по